

Nr 36

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om ändrade grunder för beräkandet av värdeminskningsskatt på byggnader i förvärvskällan jordbruksfastighet samt om avdrag för täckdikningsanläggningar m. m.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 144 av herrar *Eliasson* och *Werner* samt II: 176 av herr *Svensson* i Stenkyrka m. fl., vari hemställt, »att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning om ur driftsynpunkt mera tillfredsställande grunder för beräkning av värdeminskningsskatt på byggnader i förvärvskällan jordbruksfastighet»; ävensom

2) de likalydande motionerna I: 354 av herr *Herbert Hermansson* m. fl. och II: 174 av herr *Adolfsson* m. fl., vari hemställt, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag rörande avdrag vid taxeringen till statlig och kommunal inkomstskatt för kostnader för täckdikningsanläggningar och andra grundförbättringar i enlighet med vad i motionerna anförts.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 174 och II: 176.

Från bruttointäkt av jordbruksfastighet må enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen avdrag göras för, bland annat, kostnader för reparation och underhåll av stängsel och diken ävensom kostnader för skogs vård och underhåll, såsom vägunderhåll, skyddsdikning med mera dylikt. Till avdragsgill underhållskostnad räknas jämlikt punkt 7 av anvisningarna till 22 §, bland annat, även kostnad för iståndsättande eller omläggning av förut anlagd *täckdikning*, varemot avdrag icke får ske för nyanläggning av täckdikning. Därest omläggning av täckdikning på grund av användande av dyrbarare material än det förut befintliga är till viss del att hänföra till grundförbättring, får avdrag ej ske för mer än vad en omläggning med enahanda utförande som det gamla skulle kostat. Enligt 22 § 2 mom. får vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet avdrag icke göras för, bland annat, kostnad för grundförbättring å fastigheten, såsom nyodling, vattenavledning, sjösänkning med mera dylikt. Dessa bestämmelser äger tillämp-

ning vid redovisning av inkomst av jordbruksfastighet såväl enligt den s. k. kontantprincipen som enligt bokföringsmässiga grunder.

Enligt förenämnda 22 § 1 mom. må från bruttointäkten av jordbruksfastighet avdrag vidare göras för värdeminskning av till jordbruket eller dess binäringar eller till skogsbruket hörande driftbyggnader, däri inbegripna för driften nödiga bostadsbyggnader.

Närmare bestämmelser om värdeminskningssavdragets beräkning m. m. är meddelade i punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen ävensom i punkterna 2 b) och d), 3 och 4 i övergångsbestämmelserna till lagen den 7 december 1951 (nr 790) om ändring i kommunalskattelagen.

Nämnda bestämmelser om värdeminskningssavdrag äger tillämpning vid inkomstredovisning av jordbruksfastighet såväl enligt kontantprincipen som enligt bokföringsmässiga grunder, med undantag allenast för den i punkt 2 fjärde stycket av anvisningarna till 22 § meddelade bestämmelsen angående rätt till s. k. utrangeringsavdrag, vilken avser endast bokföringsmässig redovisning.

Värdeminskningssavdraget bör enligt bestämmelserna beräknas till viss procent av byggnadens värde. För fastställande av detta värde (avskrivningsunderlaget) finnes bestämmelser i förenämnda punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen. Ytterligare anvisningar för tillämpning av bestämmelserna har lämnats av riksskattenämnden i dess meddelande nr 4 år 1954. Ifrågakvarande bestämmelser och anvisningar innebär i korthet följande.

I första hand upptages värdet till *anskaffningskostnaden* om denna kan visas. Härvid beräknas värdeminskningssavdrag enligt värdeminskningssplan. Vid övergången till beräkning av avdrag å anskaffningskostnaden skall dock värdet upptagas till anskaffningskostnaden minskad med beloppet av tidigare åtnjutna värdeminskningssavdrag (samt i förekommande fall med oavskrivet värde å utrangerad eller avyttrad byggnad). Såsom ingångsvärde i planen bör på grund härav upptagas det sålunda bestämda restvärdet för byggnaderna, varefter värdeminskningssavdraget bestämmes till viss procent av detta *ingångsvärde*.

Om anskaffningskostnaden ej kan visas, upptages värdet enligt en *schablonmetod*, innebärande att värdet av byggnaderna upptages till två tredjedelar av det under beskattningsåret gällande taxerade jordbruksvärdet, minskat med däri ingående skogsmarksvärde, i den mån det överstiger 25 000 kronor, samt med skäligt värde å mera betydande naturtillgångar och särskilda förmåner. Någon plan för beräkning av värdeminskningssavdraget erfordras icke i förevarande fall.

Värdet kan vidare bestämmas enligt en *kombinerad metod*, därvid man utgår från ett värde beräknat enligt sistnämnda schablonmetod. Till detta värde lägges kostnad för sådan ny-, till- eller ombyggnad, som utförts efter den tidpunkt, till vilken det enligt schablonen bestämda ingångsvärdet hänförs. Å ingångsvärdet beräknas värdeminskningssavdrag för framtiden enligt plan. Kostnad för senare ny-, till- eller ombyggnad tillägges avskriv-

ningsunderlaget. Senare ändringar av taxeringsvärdet påverkar däremot icke avskrivningsunderlaget, då den kombinerade metoden användes.

Riksskattenämnden framhåller slutligen att om jordbrukaren kan visa anskaffningskostnaden för viss eller vissa byggnader, som uppförts före den tidpunkt, till vilken det under beskattningsåret gällande taxeringsvärdet hänförs sig, och dessa kostnader enbart för sig överstiger det ovan schablonmässigt beräknade värdet, bör jordbrukaren äga rätt att beräkna värdeminskningens avdraget enbart å nämnda kostnader, ehuru de icke omfattar hela byggnadsbeståndet. Därvid bör dock kostnaderna minskas med medgivna värdeminskningens avdrag å hela byggnadsbeståndet från och med det första år, på vilket kostnaderna belöper. Avdraget beräknas i detta fall enligt plan.

Spörsmålet om avdragsrätt för täckdikningar och andra grundförbättringskostnader har tidigare i olika sammanhang varit föremål för riksdagens uppmärksamhet (jfr bl. a. bev. utskottets bet. nr 5/1931, 28/1950, 63/1951, 10/1952 och 48/1954). Här må allenast anföras följande.

Vid 1951 års riksdag framlades i proposition nr 191 förslag om införande av rätt för jordbrukare att bli taxerad enligt bokföringsmässiga grunder m. m. I anledning av nämnda proposition yrkades i de likalydande motionerna I: 508 och II: 649 bl. a. att avdrag för värdeminskning skulle medges jämväl å tillgångar av grundförbättrings natur, såsom täckdikningar, vägar, invallningar och fruktodlingar. Samma års bevillningsutskott behandlade propositionen ävensom bl. a. förenämnda motioner i sitt vid höstsessionen avgivna, av riksdagen godkända betänkande nr 63, vari utskottet vad angår ovannämnda yrkande anförde följande.

Något förslag till ändrade bestämmelser i detta hänseende har icke framlagts i den förevarande propositionen. Däremot hade de sakkunniga förordat, att avdrag borde få ske ej blott för kostnader för underhåll av täckdikning utan även för den värdeminskning, som anläggningen vore underkastad trots åtgärder för dess vidmakthållande. I några övriga de sakkunnigas förslag avgivna remissyttranden har framförts önskemål om att motsvarande avdrag borde medgivas även i fråga om vissa andra anläggningar, bland annat de i motionerna omnämnda.

Departementschefen har framhållit att, om behov av avskrivning å dylika tillgångar i särskilda fall skulle anses vara för handen, detta vore en fråga, som berörde icke blott jordbruksfastighet utan även rörelse. Frågan borde därför lösas i ett sammanhang för båda förvärvskällorna, och departementschefen förklarade sig icke vara beredd att utan ytterligare utredning taga ställning till densamma.

Utskottet delar för sin del den av departementschefen uttalade mening, att frågan är av allmän betydelse för inkomstbeskattningen, varför en lösning icke lämpligen bör sökas allenast i avseende å vissa anläggningar inom jordbruk och skogsbruk. Utskottet vill emellertid samtidigt framhålla, att utskottet anser starka skäl tala för införande av rätt till successiv avskrivning i beskattningshänseende av kostnader för vissa jordbrukets anläggningar, vilka såsom täckdikning ha en begränsad varaktighetstid. Enligt ett av de sakkunniga återgivet uttalande av lantbruksstyrelsen torde en väl

utförd täckdikning kunna äga bestånd under en tid av i genomsnitt 70 år. Rätt till avdrag för värdeminskning å täckdikning synes vara motiverad även därav att kostnaderna för en dylik anläggning uppgå till relativt höga belopp. Frågan om avskrivning av anläggningskostnad för täckdikning bör därför upptagas till förnyad prövning. Med hänsyn till spörsmålets allmänna art förutsätter utskottet, att 1950 års skattelagssakkunniga vid sin fortsatta genomgång av kommunalskattelagen komma att närmare utreda det samma och försöka komma fram till en lämplig lösning. På anförda skäl avstyrker utskottet bifall till de likalydande motionerna I: 508 och II: 649 i nu förevarande del.

I förenämnda proposition framlades även förslag till de nu gällande reglerna om värdeminskning av driftbyggnader i jordbruk. Frågan om bestämmandet av ingångsvärdet å byggnader hade berörts i de i anledning av propositionen väckta likalydande motionerna I: 508 och II: 649. Motionärerna hade hemställt, att hela jordbruksvärdet, däri inräknat det i jordbruksvärdet ingående skogsmarksvärdet, skulle läggas till grund vid beräkningen av ingångsvärdets storlek. I förenämnda betänkande nr 63 anförde utskottet i denna del följande.

Jordbrukstaxeringssakkunniga framhöllo, att byggnaderna i jordbruket i driftsekoniskt hänseende vore av mycket stor betydelse. I fråga om jordbrukets byggnadskostnader ha de sakkunniga erinrat om att det kunnat konstateras, att kostnaderna, särskilt vid det mindre och medelstora jordbruket, ofta överstege jordbruksfastighetens hela taxeringsvärde. Dessa förhållanden och de berättigade erinringar, som från skilda håll framförts mot nu gällande metod för den taxeringsmässiga beräkningen av avdrag för jordbruksbyggnads värdeminskning och vilka — om än med något mindre styrka — kunna göras gällande mot propositionsförslaget i denna del, ha föranlett utskottet att överväga huruvida icke hela spörsmålet borde göras till föremål för en förnyad prövning. I remissyttrandena över de sakkunnigas betänkande ha åtskilliga synpunkter kommit till uttryck, vilka även tala för att denna komplicerade fråga bör ägnas fortsatt uppmärksamhet. Sålunda har bland andra remissinstanser statens forskningsanstalt för lantmannabyggnader skisserat en metod för avskrivning för värdeminskning av jordbrukets driftbyggnader. Departementschefen har icke ansett sig kunna förorda densamma. Enligt vad utskottet under hand erfarit har forskningsanstalten under sitt fortsatta arbete ytterligare utvecklat värderingsmetoderna, vilka enligt anstaltens uppfattning skulle kunna omformas till ett för taxeringsändamål praktiskt system. Utskottet saknar möjlighet att bedöma huruvida detta är en framkomlig väg men anser, att de erfarenheter forskningsanstalten vunnit på förevarande område böra beaktas vid den fortsatta behandlingen av problemet. Som utskottet ovan antytt innebär emellertid det i propositionen förordade sättet för bestämmande av avskrivningsunderlaget för byggnad en förbättring i förhållande till nu gällande regler. Utskottet anser sig därför i nuvarande läge böra tillstyrka ett genomförande av propositionsförslaget oförändrat men samtidigt föreslå riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning rörande frågan om avdrag vid taxering för värdeminskning av driftbyggnad å jordbruksfastighet.

Under återopande härav avstyrker utskottet de likalydande motionerna I: 508 och II: 649 i vad gäller denna fråga.

Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet.

Ärendet är allttjämt beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Frågan om fastställande av avskrivningsunderlaget beträffande byggnader i förvärvskällan rörelse har behandlats av företagsbeskattningskommittén (SOU 1954: 19 s. 135—147). I fråga om avskrivning å återanskaffningsvärdet anförde kommittén (s. 144 f.).

Vad först beträffar frågan om avskrivning å återanskaffningsvärdet (nuvärdet) synes detta spörsmål inte ha närmare uppmärksamrats i samband med 1938 års lagstiftning. Detta problem förelåg väl redan då men har förts fram i diskussionen på allvar först under senare år i samband med den under och efter det senaste världskriget höjda kostnadsnivån. För kommittén framstår det visserligen såsom uppenbart att frågan om avskrivning å nuvärdet beträffande byggnader inte till alla delar är jämförbar med motsvarande spörsmål beträffande inventarier. Någon prisstegringen kompensande överavskrivning lämnar nämligen gällande avskrivningsregler beträffande byggnader merendels inte något utrymme för. Därtill kommer att skillnaden mellan anskaffnings- och återanskaffningskostnader kan bli mycket betydande på grund av byggnadernas normalt längre varaktighetstid. Å andra sidan föreligger i fråga om byggnader moment som minskar frågans betydelse. Mera sällan torde sålunda förekomma att en industribyggnad helt uttrangeras och ersättes av nybyggnad. Betydligt vanligare torde vara att den äldre byggnaden om- eller tillbygges, ofta i olika etapper. Härigenom erhåller vad av den ursprungliga byggnaden återstår ett ökat värde och en längre varaktighetstid. Det skall ej heller förbises, att genom omfattande vid taxeringen avdragsgilla reparationsarbeten byggnaderna ofta bibehålles eller understundom rent av ökar i värde. Vidare kan på grund av den långa brukstiden både stigande och sjunkande priser hinna avlösa varandra, varför ofta intet kan med större bestämdhet förutses beträffande kostnadsnivån vid det framtida tillfälle, då byggnaden till äventyrs uttrangeras och ersättes med en ny.

I likhet med vad fallet är beträffande inventarier måste kommittén vidare konstatera, att det varken från teoretiska eller praktiska utgångspunkter föreligger någon enhetlig uppfattning i frågan om det berättigade i att beräkna avskrivning å byggnad å nuvärdet. Om emellertid en regel av sådan innebörd skulle upptagas, borde härav följa att vid stigande penningvärde eller av annan anledning sjunkande byggnadskostnader avskrivningarna minskas motsvarande.

Oavsett vilken inställning man än må ha till berörda spörsmål, måste det enligt kommitténs uppfattning av praktiska skäl vara uteslutet att i ett permanent avskrivningssystem lägga återanskaffningsvärdet till grund för beräkningen av den årliga avskrivningen. Vad kommittén anförts beträffande de tekniska svårigheterna att bestämma återanskaffningsvärdet å inventarier gäller i lika mån i fråga om byggnader. Härtill kommer att en avskrivning å nuvärdet med nödvändighet förutsätter en sådan utvidgning av inkomstbegreppet vid försäljning av byggnader som man i tidigare sammanhang inte funnit möjligt att genomföra.

En avskrivning å nuvärdet kan även inge vissa betänkligheter ur konjunkturpolitisk synpunkt. Då prisstegring regelmässigt inträder under högkonjunktur, skulle avskrivning å nuvärdet öka avskrivningsbeloppen och följaktligen förstärka företagens likviditet i ett läge, då detta inte är önsk-

värt av konjunkturpolitiska skäl. Det bör uppmärksammas att de avskrivningar, varom i förevarande sammanhang är tal, ofta uppgår till mycket betydande belopp. Kommittén finner alltså att en avskrivning å nuvärdet i fråga om byggnader inte är förenlig med de konjunkturpolitiska synpunkter som kommittén har att anlägga vid fullgörandet av sitt utredningsuppdrag.

Av innehållet i *de förevarande motionerna* må här återgivas följande.

I de likalydande *motionerna* I: 144 och II: 176 har gjorts gällande att en schablonmässig beräkning av avdrag för värdeminskning av byggnad i jordbruk i allmänhet icke medförde tillfredsställande resultat. För jordbruksfastighet gällde, att taxeringsvärdet i dess helhet icke täckte såväl anskaffningskostnaden å jorden som anläggningskostnaderna å byggnaderna. Å andra sidan medförde en avskrivning enligt schablonmetoden i princip en avskrivning å nuvärdet. Följaktligen förefunnes för beräkningen av värdeminskningsavdraget två principer för underlagens beräkande, nämligen dels anskaffningskostnaden, dels nuvärdeskostnaden. Det kunde enligt motionärernas uppfattning icke vara lyckligt med en sådan dualism i fråga om principerna för beräkandet av värdeminskningsavdraget. Denna dualism framträdde särskilt vid tillämpandet av den kombinerade metoden, då för samma fastighet kunde användas såväl nuvärdet vid beräkandet av avskrivningsunderlaget som anskaffningskostnaden. Det måste vid beräkandet av ett värdeminskningsavdrags storlek i princip vara riktigast att räkna med samma penningvärde. Det lämpligaste torde därför vara om till grund för avskrivningsunderlaget kunde läggas ett värde motsvarande nuvärdet. För jordbrukets del måste det te sig som ett oavvisligt krav att avdrag för värdeminskning i varje enskilt fall erhöles på ett avskrivningsunderlag, som motsvarade verkliga nuvärdet. Detta desto mer som nuvarande regler i hög grad försvårade och i många fall omöjliggjorde en önskvärd byggnation. Nuvarande avdragsregler hade medfört att i många fall i stället för nybyggnad vidtagits en ur driftsynpunkt mindre lämplig reparation av befintligt byggnadsbestånd.

I de likalydande *motionerna* I: 354 och II: 174 har anförts bl. a., att de kostnader, som anordnandet av ett rationellt täckdikningssystem betingade för jordbruket, innebure väsentliga investeringar. Att sådana åtgärder komme till stånd syntes vara av största betydelse inte endast i syfte att förbättra jordens kultur utan också ur nationalekonomisk synpunkt. De avdragsmöjligheter, som för närvarande stode till buds i detta avseende, vore därför enligt motionärernas uppfattning inte till fyllest. Motionärerna erinrade om att 1943 års jordbrukstaxeringsakkunniga i sitt år 1946 avgivna betänkande (SOU 1946: 29) uttalat, att avdrag för täckdikningskostnader borde medgivas ej blott för kostnaderna för underhåll utan även för den värdeminskning, som täckdikningsanläggningen vore underkastad trots åtgärder för dess vidmakthållande. Chefen för finansdepartementet hade i den på grundval av nämnda betänkande framlagda propositionen nr 191 vid 1951 års riksdag förklarat, att denna fråga ägde samband med frågan om

dylikt avdrag för liknande anläggningar, som även berörde inkomstkällan rörelse, varför han då inte utan ytterligare utredning kunde förorda något sådant avdrag vid täckdikningsanläggning. Enligt motionärernas mening borde den del av kostnaderna för anläggning av täckdiken, som enligt ovan ej vore omedelbart avdragsgill, dock få avdragas från beskattning under en tidsperiod av förslagsvis 20 år. Täckdikningskonsulent eller annan lämplig sakkunnig person kunde därvid få befogenhet att göra upp kostnadsplan, som kunde ligga till grund för en sådan avskrivning av ifrågavarande anläggningskostnader. Härigenom skulle garanteras, att endast kostnader, som i varje särskilt fall kunde betecknas som normala, skulle bli avdragsgilla. Frågan om införande av rätt till avdrag för kostnader för anläggning av täckdiken borde enligt motionärernas uppfattning snarast möjligt bli föremål för utredning. I samband därmed borde även frågan om dylikt avdrag för vissa andra grundförbättringar, t. ex. stenröjningar, byggande av vägar etc., kunna upptagas till prövning.

Utskottet. I de förevarande motionerna har framförts yrkanden, som syftar till ändrade bestämmelser i fråga om avdrag för värdeminskning å anläggningstillgångar i jordbruk.

Sålunda yrkas i de likalydande motionerna I: 144 och II: 176 skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning om ur driftsynpunkt mer tillfredsställande grunder för beräkning av värdeminskningsavdrag å byggnader i förvärvskällan jordbruksfastighet. I de likalydande motionerna I: 354 och II: 174 hemställas om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag angående avdrag för värdeminskning av täckdikning.

Såsom av den tidigare lämnade redogörelsen framgår må vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet avdrag medgivnas för värdeminskning av driftbyggnader. Värdeminskningen skall i första hand beräknas på anskaffningskostnaden. I den mån anskaffningskostnaden icke kan visas, må avskrivningsunderlaget i stället beräknas enligt vissa hjälpmetoder. Den viktigaste av dessa metoder anknyter till taxeringsvärdet sålunda, att avskrivningsunderlaget beräknas till två tredjedelar av det taxerade jordbruksvärdet minskat med däri ingående skogsmarksvärde i den mån detta överstiger 25 000 kronor. Det sålunda erhållna schablonvärdet kan under vissa förutsättningar ökas med senare nedlagda anskaffningskostnader. I de likalydande motionerna I: 144 och II: 176 göres gällande, att den schablonmässiga beräkningen av värdeminskningsavdrag icke gäve tillfredsställande resultat. Taxeringsvärdet täckte som regel icke anskaffningskostnaderna å jorden jämte anläggningskostnaderna å byggnaderna. Schablonmetoden innebure i princip en avskrivning å nuvärdet, varför avskrivning skedde enligt två principer, dels å anskaffningskostnaden och dels å nuvärdet. Då man borde räkna med samma penningvärde, torde det lämpligaste vara om nuvärdet kunde läggas till grund. Gällande regler försvårade en önskvärd byggnation och medförde ur driftsynpunkt mindre lämpliga reparationer.

Avdrag för täckdikning medgives såsom av den förestående framställ-

ningen framgår allenast för iståndsättande eller omläggning av förut befintlig anläggning och allenast för det belopp, som en omläggning med enahanda material och utförande som det gamla skulle ha kostat. I de likalydande motionerna I: 354 och II: 174 har framhållits den betydelse, anordnandet av ett rationellt täckdikningssystem hade bl. a. ur nationalekonomisk synpunkt. Motionärerna erinrar om att 1943 års jordbrukstaxerings-sakkunniga förordat att avdrag skulle medgivas för värdeminskning av täckdikning men att departementschefen i propositionen nr 191 till 1951 års riksdag icke framlagt något förslag härom. Enligt motionärernas mening borde avdrag för värdeminskning medgivas å den del av kostnaderna för en täckdikning, vilken icke var omedelbart avdragsgill.

Såsom i motionerna antytts har de nu aktualiserade frågorna tidigare i åtskilliga sammanhang varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Detta var bl. a. fallet vid behandlingen av förenämnda proposition nr 191 vid 1951 års riksdags höstsession. Nämnda års bevillningsutskott uttalade då i betänkande nr 63 att frågan om avskrivning av anläggningskostnad för täckdikning borde upptagas till förnyad prövning. Med hänsyn till spørsmålets allmänna art förutsatte utskottet, att 1950 års skattelagssakkunniga komme att närmare utreda detsamma och försöka komma fram till en lämplig lösning. I fråga om avskrivningsunderlaget för driftbyggnader uttalades i samma betänkande, att de berättigade invändningar, som från skilda håll framförts mot då gällande metod och vilka — om än med något mindre styrka — kunde göras gällande mot propositionsförslaget, hade föranlett utskottet att överväga huruvida icke hela spørsmålet borde göras till föremål för en förnyad prövning. Enligt vad utskottet under hand erfarit hade statens forskningsanstalt för lantmannabyggnader utvecklat vissa värderingsmetoder, vilka enligt anstaltens uppfattning skulle kunna omformas till ett för taxeringsändamål praktiskt system. Utskottet saknade möjlighet att bedöma, huruvida detta vore en framkomlig väg, men ansåge att de erfarenheter forskningsanstalten vunnit på förevarande område borde beaktas vid den fortsatta behandlingen av problemet. Det i propositionen förordade sättet för bestämmande av avskrivningsunderlaget innebure emellertid en förbättring i förhållande till gällande regler. Utskottet tillstyrkte därför propositionsförslaget oförändrat men föreslog samtidigt riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning av frågan. Riksdagen godkände betänkandet. Riksdagsskrivelsen är alltjämt beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Enligt utskottets förmenande är båda de ifrågavarande frågorna av den art, att de faller inom ramen för den genomgång av kommunalskattelagen, vilken förutsatts skola verkställas av 1950 års skattelagssakkunniga. De sakkunnigas arbetsuppgifter har hittills i stor utsträckning koncentrerats till så omfattande frågor som fastighetsbeskattningen, taxeringen av villafastigheter, de nyligen av riksdagen antagna förenklingarna av kommunalskattelagen samt det på riksdagens prövning beroende förslaget om ändringar i taxeringsförfarandet. Utskottet vill i anslutning härtill under-

stryka angelägenheten av att de nu förevarande spörsmålen tages under övertvägande snarast möjligt, och förutsätter utskottet alltså, att denna utskottets inställning kommer att beaktas vid planläggningen av de sakkunnigas fortsatta arbete. Med hänsyn till att dessa spörsmål sålunda kan förväntas bli behandlade av de sakkunniga anser sig utskottet icke böra i anledning av motionerna förorda skrivelse till Kungl. Maj:t.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 144 av herrar Eliasson och Werner samt II: 176 av herr Svensson i Stenkyrka m. fl. om ändrade grunder för beräkning av värdeminskningsskattdrag å byggnader i förvärvskällan jordbruksfastighet måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anför, av riksdagen lämnas utan åtgärd; ävensom

2) att de likalydande motionerna I: 354 av herr Herbert Hermansson m. fl. och II: 174 av herr Adolfsson m. fl. om avdrag vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt för täckdikningsanläggningar och andra grundförbättringar måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anför, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 19 april 1955

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson, Eriksson, Söderquist, Velande, Snygg, Anders Johansson och Werner; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Sundström, Sjölin, Brandt, Vigelsbo, Allard, Kärrlander, Strandh, Anderson i Sundsvall och Nilsson i Svalöv.